

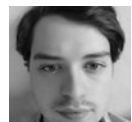
Anmeldelse: Materialistisk funderede spørgsmål med religiøst begrundede svar

Foto: Tai Segel/PanCakeBeaver

Store spørgsmål om lykke og ensomhed mixes med dans og sjove indslag i Bådteatrets aktuelle forestilling 'Love and Money', hvor den gode gamle historie om afgudsdyrkelse er i fokus.

14. april 2016
af Mads Boel Bendix

En gang om dagen er ensomheden så stor,
at man ikke kan stille noget op med den.
Og én gang er lykken.
Indimellem må man så se at få ordnet sine ting.

Sådan står det skrevet i digtsamlingen *Hjemfalden* (1991) af Søren Ulrik Thomsen, og netop ensomhed og lykke er omdrejningspunkter i *Love and Money* (2006) af Dennis Kelly, der lige nu fremføres på det stemningsfulde bådteater i Nyhavn.

Stykket konkluderer, at når man stræber efter at købe lykken, vil man ende op med ensomhed – og i sidste ende døden. Og når man oven i købet har en stor, betydningsfuld gæld, kommer det til at fylde en altdominerende del i den pågældendes liv. I forlængelse af dette bliver det kun sværere at "få ordnet sine ting," som Søren Ulrik Thomsen formulerer det.

Love and Money giver ikke nogen forklaring på, hvor dette overforbrug kommer fra, men der erkendes, at der må findes en højere mening. At mennesker betyder noget. At penge er døde. At vores søgen efter noget større er et symptom på det problem, vi har med at begribe det. Og så retter vi fokus mod de værdier, der ligger os lige for. Alt dette, sammen med flere humoristiske indslag, er med til at give liv til et til tider rodet - men flot udført - stykke, der dog kredser en anelse for længe om overforbruget.

Altoverskyggende afgudsdyrkelse

I *Det Gamle Testamente* begynder afgudsdyrkelsen helt tilbage ved Adam og Eva, hvor de ønskede selv at overtage Guds plads. De levede i fred og harmoni, men blev fristet.

I *Love and Money* hævder en karakter tidligere at have været kristen, men udelukkende at tro på penge nu. I det 21. århundrede står vi med en lignende ligning, hvor Guds plads er udskiftet med materielle goder, forbrugerskisme samt idolisering af kendte individer.

Midt i reklamernes neonlys står vi med tomme blikke og tvivlsomme valg. Vi glemmer at beskæftige os med alt det, vi ikke kan begribe. Og netop derfor er det befriende, at *Love and Money* både beskæftiger sig med de materialistisk funderede spørgsmål og de religiøst begrundede svar. For er der noget mennesket har brug for, så er det gudsdyrkelsen og ritualen, som vi eksempelvis finder dem i den almindelige gudstjeneste i folkekirken. På den måde kan man måske til dels løsrive sig fra en del af de herskende, destruktive vaner og den afgudsdyrkelse, der er meget fremtrædende i vor tid. Den, vi blot skal gå en tur ned ad Strøget for at se.

I stykket, som er på engelsk, lyder en anklage: "You keep saying fine." Hertil følger svaret: "Yes, because it's fine!" Det er ikke godt eller dårligt - det er fint. Kørt ud på et ligegyldighedens spor, hvor det vil blive, indtil man tager et ansvar. Indtil da vil grådigheden overtage. Som Einstein meget fint formulerede det, bliver vi bliver nødt til at fokusere på værdi – og ikke succes:

"Try not to become a man of success, but rather try to become a man of value."

Ikke at de to nødvendigvis er separerede. Vi må blot vælge en verden udover tal, men vi må ikke glemme dem. Måske man som følge heraf er heldig nok til at finde en vedvarende, allestedsnærværende drivkraft i sit liv?

Ignoranterne danser

Den utilstrækkelige beskæftigen med tilværelsens store spørgsmål bliver udpenslet mellem de syv fragmenterede scener i *Love and Money*, hvor der danses på livet løs. Og dansen bliver kun tiltagende mærkeligere stykket igennem, indtil de fire karakterer til sidst trykkes ned mod gulvet og græder på livet løs.

Hver gang der er dans, slukkes lyset over publikum – der bliver mørklagt – måske for at påpege alt det vigtige, vi lader vores næser gå forbi. Dét, der er for stort, og som vi derfor ignorerer eller kritiserer. Når de taler reelt, er der lyst, og problemernes konsekvenser ser dagens lys. Man må række sjælen ud for at undgå ensomheden.

Seriøse emner og sjove scener

At *Love and Money* har sat tankerne i gang om den overfladiske, forkælede hverdag, jeg selv tager del i, skal der ikke herske nogen tvivl om. Men omvendt tror jeg heller ikke, det er et stykke, der vil sidde fast i min hukommelse længe. Ikke fordi der var noget galt med pointerne i manuskriptet eller skuespillernes præstationer. Begge sad lige i skabet. Men måske fordi pengefikseringen karaktererne imellem blev vedholdt til en grad, hvor det mistede en anelse betydning.

Ydermere var det svært at finde hoved og hale i, hvem der spillede hvem i enkelte af scenerne. Dette medvirkede til, at stykket til tider blev en anelse rodet.

Heldigvis var der ind imellem de alvorlige spørgsmål om ensomhed, lykke og andre store budskaber både anekdoter, dans og sjove indslag fra de forskellige karakterer, der holdt liv i stykket. Det er bemærkelsesværdigt, at Dennis Kelly skrev dette i England i 2006, men at det stadig virker yderst relevant i København i 2016.

Jeg vil henlede opmærksomheden på stykkets afslutning, hvor der omtales konkrete gudsbeviser i hverdagen, og der konkluderes, at vi er velsignede. Vi skal blot åbne øjnene for det. Og det er da bestemt værd at beskæftige sig med. Om ikke andet i halvanden time i et stemningsfuldt teater på Nyhavn.

“Love and Money har sat tankerne i gang om den overfladiske, forkælede hverdag, jeg selv tager del i.

Fakta: *Love and Money*

Spiller på Bådteatret i Nyhavn til den 29. april 2016.

Instruktør: Mia Lipschitz.

På scenen: Malte Joe Frid-Nielsenw, Sue Hansen-Styles, Bennett Thorpe og Sira Stampe.

Stykket er på engelsk.

